

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

VII. An visio Dei possit repræsentare unam perfectionem Simpliciter
Simplicem, vel Relativam sine alijs, vel alias sine ista.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

CONTROVERSIA VII.

VISIONIS OBJECTUM.

An scilicet Visio DEI, possit repræsentare unam perfectionem simpliciter simplicem, vel relativam sine alijs, vel alias sine ista.

24. Sententiæ negativæ & communis Theologorum S. Thomas 3. p. q. 3. a. 3. rationem assignat his verbis: *Intellectus dupliciter se habet ad Divina. Uno modo ut cognoscat DEVM sicut est: & sic impossibile est, quod circumferatur per intellectum aliquid à DEO, & quod aliud remaneat: Quia totum, quod est in DEO, est unum. Salva distinctione Personarum.* Cujus Vini Adversarius non videtur satis percepisse, dum eam confundit cum illa, de qua P. Haunoldus lib. 1. n. 178. inquit: [Omissa probatione Vulgari, desumpta ex generali ratione Visionis, seu cognitionis intuitivæ, quasi de hujus natura sit, discernere omnes formalitates identificatas in objecto; quæ argumentatio merito ab Auctoribus primæ sententiæ exploditur; quia manifeste nimium probat, quia inde inferretur non videri ab uno Beato plura Attributa secundariarum, quam ab alio] Nam ista posterior ratio, fundata in quacunque unitate ac identitate prædicatorum, qualem etiam habent Attributa Divina secundaria, & propterea nimium probans, non est eadem cum ratione S. Thomæ, fundatâ non in quacunque identitate, sed in illa solâ, quæ est de conceptu cujusvis prædicati, quod est in DEO; cum enim quodlibet prædicatum, quod est in DEO, sit Divinum, quâ Divinum autem in suo conceptu involvat identitatem cum omni perfectione simpliciter simplici, & inter perfectiones simpliciter simplices etiam sit facienditas, & vis se identificandi cum prædicatis Relativis, realiter inter se distinctis, hinc fit, ut nullum prædicatû Divinum possit videri, ut est in se, & ut Divinum, quin simul ratione identitatis inclusæ in eo esse Divinum, seu infinitè perfectum, videantur omnes perfectiones simpliciter simplices, & omnia prædicata relativa relucentia in fecunditate, & in Virtute se (id est, Naturam & Essentiam DEI) eum tribus Relativis realiter identificandi.

25. Et hinc patet, à P. Haun. Rationem S. Thomæ non tantum non explodi, sed adhiberi, & proponi n. 183. his verbis. [Repugnat videri unum Attributum Divinum, quâ Divinum, hoc est, in ratione infiniti, quin videantur etiam cætera: ergo repugnat visio, de qua disputamus. Declaratur antecedens. Infinitas Divinorum Attributorum non nisi ex duplici capite desumi, & cognosci potest: Primò quidem ex ordine ad infinitos terminos, quos respicit: hoc modo fatendum est non videri à Beatis Omnipotentiam, quia non vident in Deo omnes

terminos possibiles illius: (unde S. D. 1. p. q. 1. a. 8. in C. inquit, *Ille intellectus potest in causa cognoscere omnes causas effectus, & omnes rationes effectuum, qui causam totaliter comprehendit.* Nullus autem intellectus creatus totaliter DEVM comprehendere potest, ut ostensum est. Nullus igitur intellectus creatus, videndo DEVM, potest cognoscere omnia, quæ DEVS facit, vel potest facere; quibus verbis evertitur etiam à S. D. illa ratio, ex qua inferretur, omnia Attributa secundaria, in quibus cognoscerentur effectus possibiles, per Visionem DEI intuitivam repræsentari debere.) Secundo, ex identitate cum omni perfectione simpliciter simplici: atqui hæc identitas secundum Adversarios non videretur, si unum Attributum videretur altero non viso: videretur quidem identicè, sed non formaliter, sive, ut charitè dicam, non videretur eo modo, quo de facto videtur à Beatis: ergo non videretur in ratione infiniti: ergo Visio Attributi Divini, in ratione infiniti debet esse Visio omnium Attributorum, constituentium DEVM in ratione eutis infiniti, & plenè felicitantis, ac satiantis.] Ecce, quomodo P. Haunoldus non explodit, sed insinuat Rationi Angel. Doctoris.

26. Ab ea tamen, & à mente sui Magistri recessit Adversarius, dum ab *Visione* perfectionum Divinarum confugit ad *immediatam* repræsentationem DEI in Visionem sine concursu immediato cujus speciei impressæ, ex quo si quid probaretur, sequeretur etiam non posse videri perfectiones primarias, seu simpliciter simplices, sine secundarijs: vel si DEUS non obstante, quod absque media specie intellectuali insinuat in Visionem sui, potest ita attemperare suum insinuum, ut Visio non necessariò repræsentet perfectiones omnes secundarias, identificatas cum DEO, tunc redit tota difficultas, quare *cum totum, quod est in DEO, sit unum*, & immediatè insinuat in Visionem, possint cognosci intuitivè prædicata primariae secundarijs, nec tamen unum primum sine alio primario. Neque solvitur difficultas per aliam rationem Adversarii, in ratione S. Doctoris non contentam, quòd nempe in DEO non tantum omnia sint unum cum DEO, quòd dicit S. D. sed etiam sint purus actus absque potentialitate: nam hæc ratio rursus probaret pro Attributis secundarijs, in ordine ad quæ etiam nulla datur potentialitas, sed à parte rei Deus est unus perfectissimus actus cū illis. Itaq; vel rursus ad alij rationes confugere debet Adversarius, ut ostendat, quomodo Visio DEI nec debeat nec possit repræsentare omnes Ideas & imagines creaturarum possibilium, sed eas tanquam perfectiones solummodo secundarias formaliter, non tamen realiter prædicatas, repræsentando totum DEVM, & non formaliter, ut loquitur S. D. vel debet ratione S. Thomæ non confundere cum ratione merito rejectâ P. Haunoldo.

CON.